

REVISTA ESTIUENCA

Any II Núm. 13

Sant Hilari Sacalm, 14 de Juny de 1923

Nombre solt, 0·25 ptes.

Temporada, 3·00 »

Dels nostres bells indrets

GLOSARI

Ara vegin el que són les coses...
Això em sembla que ho he tret d'algun puesto.

Doncs, si, aquella humorada del nombre passat, incitant a que algun entusiasta filantròpic ens aixequés, no a nosaltres que encara que no pesem gaire, ja sab tothom que'l nostre lema és: *rés per nosaltres, tot pels demés*, ens aixequés, un edifici per montar-hi una *Administració model* i desenrotllar-hi els plans que'ns esperterneguen dins del cap. Se'n recorden? Doncs, la indirecta a reeixit; hi ha qui ha picat l'am. *I ara vegin el que són les coses...* altre vegada? D'on ho dec haver tret?... Vull dir que a la crida aquella, han respost. I no un sol. Tres. Si, senyor, tres, tres ofertes. Ja ho veuen si és estar de sort. LLIROIA, està vist que sor-

tirà amb tot quan se proposi. El! Quan menys succeirà que ningú ens farà el *duit*. No'ns ve de *nou*. Ho sabem per experiència, i per aquest motiu quasi sempre tenim d'estar saludant, tot traient-nos la barretina en ambdues mans per anar donant les gràcies a tot el vol per les mercès rebudes.

Doncs, si, dos senyors i una senyora ens han escrit fent-nos les tres ofertes que'ls dèiem, més... *ara vegin el que són les coses...* diastre, ja'ns ha sortit una altra vegada. Se veu que ho tenim més encastat que'l *Hay ca vert!* *hay ca vert!* dels barcelonins. Calla!... sembla que també varem agafar-ho cantant. No sé, sembla aixís com una cosa de lluny... En fi, no'ns hi amoïnem, i procurarem no tornar-hi. El cas és que de les tres ofertes no'n podem avui per avui, acceptar-ne cap, no per falta d'esplendides, especialment en dos d'ells, perque, l'altre, el de la senyora que'l projecte que'ns presenta no passa d'una humil barraca istil de les

del barri de Pekin del Poble Nou, amb prou feines tractant-se d'una senyora podem agrair-li posant-nos als seus peus, perque, posats en situació l'actitut seria poc airosa i sobretot dintre una barraca. Gràcies i prou, i encara gràcies.

Are, els altres dos ja és diferent, tenen molt d'*acceptables*, són les condicions que d'*acceptables* no'n tenen res. Figurint-se, que l'un... Que diu aquest caixista? Que acabo l'espai disponible. *Are vegi el que són les coses!*... ¿Que sols falten dotze ratlles? No'n tinc prou per inquirir-hi això dels projectes. Oh! i justament quan m'ha vingut al pensament d'ont és això del *Are vegi el que són les coses!*... Si, home, la tonada i tot... *Are vegi el que són les coses!* *Ja's pot dir que ha vingut de ben poc...* De «El somni de l'ignoscència», den Conrat Colomer.

Menys mal que havem aclarit una cosa. Alló dels projectes ja'n parlarem un altre dia.

EL SIMBOL